

BOŞLUK

Sibel Oğuz

■ Birbirine yaslanmış söğüt ağaçlarının arasında leylekler beliriyor. Ayaklarını çalılarla karıştırıyorum. Geçmiş, mıknatıs kuvvetinde asılmış kollarıma; bin dokuz yüz seksen altıya götürüyor beni. Babamla Revani Sokak'ta açılan pastaneye gidiyoruz. Ödülüm kakaolu süt, yanında ne işe yaradığını bilmediğim sarı renkte pipet. İlk defa gördüğüm cismin ne olduğunu soruyorum. Babam gülererek cevaplıyor: leylek bacağı. Demek çocuklar mutlu olsun diye leylekleri kesiyorlar, diyorum. Az sonra sütün lezzeti hayıflanmamı unutturuyor. Sınıftaki sır tutmaz Kerime'nin bacakları aynı familyadan olmalı diye düşünüyorum. Gözlerim tavana odaklanıyor, geçmiş zaman kalıbı uymuyor geniş omuzlarıma.

Doktorun dediğine bakılırsa kafamda hikâyeler kurmalıyım ki tavana bakma takıntımından bir nebze kurtulabileyim. Hızla bakışlarımı perdeye kaydırıyorum. Babaannemin yazın yaşadığı baraka evde dolaşıyorum, bir okul bahçesi değil de dağ köyüne gidişime aklım ermiyor. Babaannemin çok amaçlı odasının köşelerine, girişteki hole, kırkayakların güzergâhına serptiğimiz tuz, askerî kışlanın bir yıllık ihtiyacını karşılayacak miktarda. Gece el ayak çekilince uçak hızında yatağıma doğru yaklaşıyorlar. Çılgılığı basarak kamış toplamaktan yorgun düşen ninemi, uykusunun derin evresinden uyandırıyorum; sonrasında neler oluyor, hatırlamıyorum. Bakışlarım yeniden ahşap tavanın ince çizgilerini dolduruyor. Sarı ışıklı lambanın etrafını tavaf eden sivrisinek konuyor alnımın ortasına, ısırılmaya mecali yok. Enerjisi, hava şartlarıyla uyumlu. Dokunsam avucuma yapışacak. Elim kana bulansın istemiyorum; koca dünyada ona mı yer yok, diyerek vızıltısıyla baş başa bırakıyorum.

Şişli Devlet Hastanesindeki doktorun söyledikleri kulağımda çınlıyor. "Bak, Mahir Bey." diye başlıyor söze, gerisinin önemi yok. İlk defa "bey" diye hitap edilmesinin gururunu zamana yaymak istiyorum.

Nasıl mutluyum; aksaklığıma aldırmadan dar, boyasız, kurumuş kan izleri ve ağrı kesicinin keskin kokusuna aldırış etmeden uzaklaşıyorum. Hastalığımı bir müddetliğine kısır orkidenin canlandırdığı odada bırakıyorum. Gevşek ellerim, bir şeyin eksikliğini hissediyor. “Mahir Bey, reçetenizi unuttunuz.” diye kimsecikler sesleniyor peşimden. Beyliğimi doktorun lekeli aynasıyla yüzleşmeye terk ediyor, ağırlığımı tek ayağıma yükleyerek dönüyorum ıslak kaldırımlara. Bu geçici unvanımla geçmişime gidiyorum. Vergi dairesindeki Ahmet Bey’in, babamla götürdüğümüz hediyelik ballar karşısındaki övgü dolu sözleri zonkluyor kulaklarımda. Petekleri açtığında payımı unutmasın diye, haber yolluyor her sonbaharın başlangıcında. Babamın beyaz yakalı memurun karşısında iki büklüm oluşu, bir beden küçük gelen ceketini ilikleyişi canlanıyor gözümde. Korkunun saygıya dönüştüğü o an öfke duyuyorum bütün beylere. Çıkarken kapı aralığında başını çevirerek siz de olmasanız Ahmet Bey... Ah! Doktor, bazı hikâyeler genzimi yakıyor. Sessiz geçen günün akşamı, doğanın kendine özgü sesleri düello yapıyor. Yağmur öncesi çıkan rüzgârın uğultusu, kirpiklerimde güç bela biriktirdiğim uykumu uzaklaştırıyor. Sallanmaktan yorulmuş çamaşırlarım, ipten kurtulmak istiyor. Pantolonum onlar kadar istekli değil, ne de olsa kusurumu örtüyor. Tozlu köy yollarına doğru yol alıyorum; köşede, tandır ekmeği satan kadınlar. Kimse ürününü övmüyor, “birbirlerinin emeklerine saygıdan olsa gerek” diye düşünüyorum. Ekmek bohçasını sırtlamış, “Ya kısmet!” diye çıkmış olmalılar evlerinden. “Sözü şifalı doktor, benim hikâyelerim geçmişimin üzerine kurulmuş; gelecekte hayaliniz nedir, diyen bir öğretmenim olmadı.” diye mırıldanıyorum. Karşımda muhababım yok. Bu sesleniş, benliğimin derinliklerinde karşılık buluyor. Hikâyelerimde salt gerçekten kaçınmalı, kurguyla sıvımalıymışım; öyle söylüyor doktor.

Geniş araziye çiftlikler kuruyorum, çitleri kibrit çöpünden; çürük keresteler diziyorum çatılarına. İkindiye kalmadan beslediğim hayvanlar telef oluyor. Değirmenciye çırak veriliyorum. Ayaklarının üzerine durmalısın, diyor babam. Planı tutmuyor; arpa ununu rastgele dolduruyorum çuvallara, bir gün değerli olacağını kestiremiyorum. Yarı aydınlık odamda perdeden aşağı süzülüyorum; asimetrik pililer sinirimi bozuyor. Yavaşça kapanıyor kirpiklerim. Annemin üzerinde çiçekli elbisesi, boş durmayı sevmeyen elleriyle ayakbaşılarımın bağcıklarını bağlıyor, saçlarımı parmaklarıyla öne doğru tarıyor. Dokuz numaralı forma üzerimde; annem, arkamdan sesleniyor: “Mahir!” Ağzında biriktirdiği duaları üflüyor bütün bedenime. Vişne çiçeği kokusu yayılıyor elbisesinden üzerime. Görevli kimlik kontrolü yapıyor, sıra bende. Yüz hâli, sevmediği yemeği yutmak zorunda kalmış kadar hoşnutsuz. Kimlikteki resmi yüzüme uydurmaya çalıştıkça resim yabancılaşıyor. Aksiliğin enseme yapışması an meselesi. Nihayet ortak benzerlik noktası yakalanmış olacak ki başıyla içeriye geçmemi onaylıyor. Yer çekimi, bütün gücüyle çekiyor ayaklarımı; ilk defa aynı anda yere deşiyor topuklarım. Kimsenin acınası bakışları asılmıyor paçalarım; velhasıl mutluyum. Art arda yapılan anonslar, yolu yarıladi-

ğımızın habercisi. Arkamda bırakmak istediklerim, teker teker önüme geçiyor. Her birini onar metre mesafeyle takip ediyorum. Sağlı sollu palmiyeler, lacivert takım elbiseli göbekli adamlar benimle paralel ilerliyor. Her şeye rağmen umudum taze, koştukça koşuyor, arkamdaki meşakkatli yolu ılık seslerine bırakıyorum. Önümde bitiş çizgisi, peşimde rakiplerimin gecikmişliği işlerin yolunda gittiğini gösteriyor. Ayağım çizginin bir adım ötesinde, “Şampiyon!” diye sesler yükseliyor. Sanal mutluluğun arasından tanıdık o ses: “Bir kere de vaktinde uyansan Mahir Efendi!” Şaşkınlıkla tavana bakıyorum; bir paçası kısa pantolonum sallanıyor askılıkta.